

klaringen af, hvorfor § 3 har faaet denne Ufsattelſe. Man har villet indſtrænke Undersøgelsen til de Tilfælde, hvor der virkelig var Noget for den danſke Lov at straffe, alſaa til ſaadanne Tilfælde, hvor enten Skibet var danſt eller, forſaavidt det var fremmed, det Skete dog vilde falde ind under danſt Jurisdiktion, og det er et meget naturligt og rigtigt Princip. Ikke deſtomindre turde det dog være et Spørgsmaal, om man ikke vilde handle i Skibsfartens Interesſe ved at aabne en Mulighed for, at man ogſaa i ſaadanne Tilfælde, hvor det Savari eller den Strandning, ſom var tilfødt det fremmede Skib, ikke ſaldt ind under danſt Jurisdiktion, dog ſøgte paa Stedet fremſkaffet ſaa mange Dplyſninger derom, ſom muligt, ikke for derpaa at bygge nogen videregaaende Handling, men for at komme vedkommende Land til Hjælp og ſtaffe Dplyſningerne frem i det Dieblit, ſom maatte er det eneſte, hvor de kunne faas, thi det er jo en tilſtrækkelig beſkjendt Sag, at, er der førſt gaaet nogen Tid efter en ſaadan Søforklaring eller, ſom det nu kommer til at hedde, Søforhør, ſaa vil i de allerfleſte Tilfælde ſaagodtsom alle de, der have deltaget i Forklaringen, være ſpredte for alle fire Vind over hele Verden, og det vil være ſaare vanſteligt at faae dem ſamlede eller at faae dem afhørte paa de Steder, hvor de maatte findes. Ved at den ene Stat ſaaledes hjalp den anden og ſøgte i ſelve Søforhørets Dieblit at fremſtaffe alt det Materiale, der overhovedet lod ſig ſamle, vilde der kunne ydes et internationalt Materiale, der vilde kunne komme til god Nytte, og ſom vilde raade Bod paa en praktiſk Ulempe, ſom jeg tror føles i ikke ringe Grad, nemlig den, at ſom ofteſt de Søforklaringer, der aflægges, eller de Søforhør, ſom optages paa fremmede Steder, blive meget ufyldſtgjørende, fordi der mangler ſaa Meget deri, ſom man kunde ønske oplyſt. Jeg henſtiller, ſom ſagt, denne Bemærkning til den høitærende Miniſter og, forſaavidt han ſkulde finde, at det var et Punkt, ſom kunde egne ſig til at optages, da til det ærede Udvalg, om det vilde beſtjæftige ſig dermed. Jeg tror, det er en lille Inkurie, naar Lovforſlaget meget nøiagtigt beſtemmer den Straf, der ſkal ramme for Undladelſen af at efterkomme de i Loven foreſkrevne Pligter, men ikke har ſagt, hvad der ſkal ſte med den Skibsfører, der rent undlader at efterkomme § 1. Hvis han tøver dermed, hvis han gaar udenfor den Friſt, der er foreſkrevet, kan han paalægges en Bøde til Statskaſſen fra 4—200 Kr., men hvis jeg ikke har været meget overfladiſt, har jeg ikke kunnet finde nogen Beſtemmelse om, hvad der ſkal ſte, hvis han rent undlader at afgive denne Forklaring. Det vil jo imidlertid være en meget let Sag at faae dette rettet, hvis jeg ſkulde have Ret i denne Henſeende. Jeg er ikke iſtand til at dele den Bemærkning, der blev gjort af det ærede Medlem, ſom talte før mig, med Henſyn til Und-

tagelſen i § 25. Jeg er ikke iſtand til at ſkjønne, at det er ſaa rigtigt, at man har ubeløbt alle Skibe under 20 Tons i indenrigſt Fart fra Lovens Regler. Jeg finder ikke tilſtrækkelig Betryggelſe deri, at ſaadanne ſmaa Skibe i Reglen eies af deres Skippere, ſom baade raade over Skibet og Ladningen, jeg ſer ikke, at man deri ſkulde have tilſtrækkelig Betryggelſe med Henſyn til Skipperens Forſigtighed underveis. Sætter han Skibet og Ladningen til, naa, det bliver jo til hans egen Skade, det er der ikke noget at gjøre ved, han tager ſaa Skade for Hjemgjæld, ſom man figer; men hvis han har Paſſagerer og Beſætning, og hvis han f. Ex. er en fordrucken Perſon, ſom har været ude af Stand til at varetage ſit Skib, ſkal han ſaa undgaa den Straf, ſom ellers vilde ramme enhver Skibsfører, hvis hans Skib var over 20 Tons, eller hvis det kun var 20 Tons, naar Skibet gif i udenrigſt Fart? Det tror jeg ikke er ganſke rigtigt. Jeg tror ikke, at denne Undtagelſe med den Bøde, den nu har faaet, er i ſig ſelv ganſke rigtigt, men ogſaa der er det jo muligt, at der kan være Analogier af en eller anden Art, ſom jeg ikke kjender, og ſom man maa være mere fortrolig med Søfartsforhold, end jeg er, til at vide Beſked om, ſom kunde indeholde Forklaring. Men ligeoverfor den Beundring, hvormed det ærede Medlem fra Jans (Hvid) greb denne Undtagelſesbeſtemmelse, maa jeg dog ſige, at der for mig er ikke ſaa liden Betænklichkeit derved, og jeg vilde anſe det for heldigere, om Reglen kom til at gjælde alle Skibe. Der er nogle enkelte Punkter, ſom forøvrigt ere blevne fremdragne, med Henſyn til hvorledes det vilde ſtille ſig med den Skibsfører, ſom foreløbig havde miſtet ſin Ret til at være Skipper, og navnlig om den Kjendelſe, ſom Underinſtantsen havde ſældet om at fratage ham Retten, ſkulde blive ſtaaende ved Magt, indtil der var ſældet Dom i Appellinſtantsen, med Henſyn til hvilke Punkter det rigtignok forekommer mig, at man ikke uden baade at fravige, hvad der ellers er almindelig Grundsætning, og i høi Grad at ſvække det, ſom er denne Lovs Formaal, vilde kunne gaa ind paa den Lantegang, ſom det ærede Medlem har udviklet. Jeg tror ubetinget, at man maa betragte denne Kjendelſe ſom ſtaaende ved Magt, indtil den er ophævet eller ſuſpenderet ved høiere Afgjørelſe. Det gjælder i andre Forhold, og der er ingen Grund til, at man paa dette Omraade ſkulde lægge andre Regler til Grund. At Straffen er haard for den Paagjældende, er ſandt nok, men det maa ikke glemmes, at denne Straf heller aldrig iſjændes, uden hvor der er, eller i alt Fald efter de overhovedet fremkomne Dplyſninger ſynes at være begaaet en væſentlig Forſeelse af den Paagjældende, en Forſeelse, ſom man gjerne kunde kalde en Forbrydelse, thi det er en Forbrydelse for den, der har Andres Liv og Eiendele under Værg og Varetægt, at lægge en ſaadan Ligegyldighed for